

Pak

Hanen sagde en dag til hønen: "Nu er nødderne modne. Skal vi ikke gå sammen ud på bjerget og spise os rigtig mætte, før egernet tager dem allesammen. "Lad os det," sagde hønen, "det kan jo blive en rigtig morsom tur." De gik så derud; det var højlys dag, og de blev der lige til om aftenen. Om de nu havde spist for meget eller var blevet vigtige, ved jeg ikke; nok er det, de ville ikke gå hjem på deres ben, og hanen lavede så en lille vogn af nøddeskaller. Da den var færdig, satte hønen sig i den og sagde til hanen: "Kan du så spænde dig for vognen." - "Det manglede bare," svarede hanen, "så ville jeg da hellere gå hjem. Det var rigtignok ikke meningen. Jeg vil nok være kusk og sidde på bukken, men trække dig, nej tak."

Mens de stod der og skændtes, kom en and vraltende: "I tyveknægte," sagde den, "hvem har givet jer lov til at spise af mine nødder? Derpå gik den løs på hanen. Men hanen var ikke tabt bag af en vogn, den for ind på anden og hakkede sådan løs på den med sporerne, at den bad om nåde og til straf lod sig spænde forvognen. Hanen satte sig på bukken og var kusk, og anden måtte løbe så hurtigt den bare kunne. Da de havde kørt i nogen tid, mødte de to fodgængere, en knappenål og en synål. De bad om de måtte få lov til at køre med, for det blev snart bælgmørkt og der var så ækelt snavset på gaden. De var blevet noget forsinkede i en kro, hvor de havde drukket øl. Da de var så tynde og ikke kunne tage megen plads op, fik de lov til at sætte sig op i vognen, når de ville love, ikke at træde hanen eller hønen over tærerne. Sent om aftenen kom de til en kro, og der tog de ind, da de ikke holdt af at køre om natten, og anden desuden var så træt, at den ikke kunne stå på benene. Værten gjorde først indvendinger og sagde, at han ikke havde plads, og tænkte også nok, at der ikke var noget videre at tjene ved dem. Men da de blev ved at overtale ham og lovede ham det æg, hønen havde lagt undervejs, og sagde, at han måtte beholde anden, som lagde æg hver eneste dag, gav han dem til sidst lov til at blive. Så svirede de sammen til langt ud på natten. Ganske tidlig næste morgen, da hele huset sov, vækkede hanen hønen og hentede ægget, som de spiste. Skallerne kastede de ud på skorstenen. Så tog de synålen, som sov endnu, og stak den ned i værtens stol, knappenålen satte de i hans håndklæde, og så fløj de uden videre over heden. Anden, der plejede at sove

i fri luft, og var blevet ude i gården, hørte dem baske af sted, og kom nu også på benene. Den fandt en bæk lige i nærheden og svømmede af sted, og det gik jo rigtignok hurtigere end med vognen. Et par timer efter kom værten ud af fjerene, vaskede sig og tog håndklædet for at tørre sig. Så fik han knappenålen op i ansigtet, og den rev en lang rød stribe fra det ene øre til det andet. Han gik nu ud i køkkenet for at tænde sin pipe ved skorstenen, så fløj æggeskallerne ham op i ansigtet. "Jeg skal da også hele tiden komme galt af sted med mit hovede i dag," tænkte han, og ærgerlig smed han sig på en stol. Men han kom op igen i en fart, for synålen havde stukket ham endnu værre, og det var ikke i hovedet. Han var ude af sig selv af vrede og begyndte at fatte mistanke til de gæster, der var kommet så sent i går aftes, og da han skulle se efter dem, var de jo væk for længe siden. Så bandede han på aldrig mere at modtage sådan noget pak, som æder og drikker uden at betale og ovenikøbet laver skarnsstykker til tak.

* * *